

4. évközi vasárnap 2013.

Bevezetés

A mai vasárnap evangéliumi részlete Jézus názareti fellépésének második, befejező részét tárja elénk, amelyben, a Jézus iránti lelkesedés, Jézus elutasításában, Jézus megölési kísérletében nyilvánul meg. Ez az elutasítása végig húzódik, az emberiség történetében, amióta jelen van abban. Napjainkban erőteljesebben, mint valaha. Tartsunk lelkiismeretvizsgálatot! Nem támogatjuk-e mi akaratlanul is az elutasítókat?

Kirié litánia

Urunk! Add, hogy kegyelmi segítségeddel mindig kikerüljünk a hívők számára készített csapdákat. Uram irgalmazz!

Urunk! Add, hogy Benned hívők ne egymás ellen, hanem egymást segítve, egymásért éljenek. Krisztus kegyelmezz!

Urunk! Add, hogy a másvallású, különböző nemzetiségű embereket is szeressük. Uram irgalmazz!

Evangélium után

Az evangéliumi szakasz első részében, olvasásra jelentkezett Jézus, és Izajás próféta írásából azt a részt választotta ki, amely az isteni kegyelem és irgalom idejét hirdeti meg a leginkább elesettek felé.

És azt is kijelenti, hogy ma benne teljesedett be ez az Írás.

Elhangzott szavait, a jelenlévők helyeslése és csodálata kísérte. De csakhamar ellenkező, kritikus haragba csapott át.

A názaretiak haragjának és nyílt elutasításának két oka lehetett.

Az egyik, hogy Jézus nem teljesítette azon kérésüket, hogy tegyen valamilyen csodát körükben. A csodák ugyanis soha nem öncélúak. Jézus nem azért tesz csodákat, hogy önmagát igazolja. A názaretiak hallhattak arról, hogy más helyeken Jézus hogyan gyógyította meg csodákkal a betegeket, s most ők is hasonlót követelnek. Olyan csodákat szeretnének, amelyek igazolják Jézus kijelentését, szavait, de ezt ő nem teljesíti.

Az elutasítás másik oka az lehetett, hogy Jézus, utalást tesz arra vonatkozóan, hogy az üdvösség nem csak Izrael népének szól, hanem a pogány népeknek is. Jézus két, a vallásos zsidók számára jól ismert ószövetségi személy esetét idézi, Illés prófétaét és Elizeusét. A pogány nép lányával, illetve fiával tett csodák jelzik hallgatóiknak, hogy a pogányok sincsenek kizárva üdvözítő tevékenységéből. De ők ebben népük kizárólagos kiválasztottságának a megtagadását látták. „Ezért kiűzték őt a városon kívülre, és felvezették arra a hegyre, amelyen városuk épült, a szakadék szélére, hogy letaszítsák.”

Észre kell vennünk ennek az eltávolításnak jelképes jelentését is. A bűnösöket kitzitották a falu közösségéből, a leprás betegeknek is a falakon kívül kellett élniük. A haláraitélteket is a falakon kívül végezték ki.

Így lesz ez a názareti esemény előképe a golgotainak. Amikor Jeruzsálemben Jézust halálra ítélik, kive-

zetik a városon kívülre, fel a Golgota hegyére, ahol keresztre feszítették.

A „ma beteljesedett az Írás, amit az imént hallottatok”, az a „ma”, amelyet Jézus kimondott ott a názáreti zsinagógában, újra és újra jelenvaló „ma” Egyháza életében

Tévedés lenne azt gondolnunk, hogy Jézus kiűzése Názáretből egy régmúlt esemény csupán. Mindez újra és újra megismétlődik és így teljesül Simeon jövendölése, amit a gyermekét bemutató Máriának mondott a jeruzsálemi templomban: „Ő sokak romlására és sokak föltámadására lesz Izraelben, jel lesz, amelynek ellene mondanak”.

Vajon mi a magyarázata ennek az ellentmondásnak, a Jézus elleni küzdelemnek? Miféle előny származik abból, ha valaki kiutasítja életéből? Az a megdöbbenő, hogy ebből nem haszon, hanem súlyos veszteség származik az egyes ember, a közösség, s az egész emberiség számára.

Igaz, Jézus nem bántja ellenségeit, nem tesz kárt bennük. Amikor le akartak taszítani a szakadékba, nem fordult szembe ellenségeivel, és nem büntette meg őket. Egyszerűen emelt fővel távozott körükből. Ott hagyta őket.

A baj az, hogy Názáret nemcsak Izraelben volt, hanem ma is megtalálható földünk különböző pontjain. Mindenütt, ahol nem fogadják be, vagy kiutasítják Jézust az egyéni és közösségi életből. Igaz, Jézus nem bosszúálló és nem pusztítja el ellenségeit, csak elhagyja városukat.

Jézus elhagyta Názáretet, mert senki sem tartotta vissza. Elhagy

minden közösséget, ahol nem fogadják be, ahol elutasítják kegyelmét.

Nem tudom, hogy a mi közösségünk, országunk Krisztust befogadó-e vagy Krisztust elutasító-e? Sajnos népünk nem elhanyagolható része, még vezetőink nemes törekvése ellenére is, inkább elutasító. Csak zárójelben: Templomunk és környéke kapott hivatalosan is két bennünket, s környékünket őrző rendőrt.

Viszont sokan fáradoznak azon, hogy kiűzzék Őt előbb a közéletből, majd a társadalom életéből. És ahol csak tehetik, az egyének életéből is, a magán szférából is. S mindent megtesznek népünk nem kereszténnyé tételéért. Még hatalomba sem jutottak a hatalomból kibukottak, máris kijelentették a hittanoktatás eltörlését, a munkás minimálbérének csökkentését, holott ismerniük kellene az Írás mondását, méltó a munkás a maga bérére, a munkás bérének visszatartása égbekiáltó bűn.

Mi, hívő keresztények, akik ragaszkodunk Urunk Jézus Krisztushoz, ne engedjük, hogy a mi Názáretünkben, népünk közösségéből száműzzék a keresztényellenes erők Jézust.

Ránk kisdéd nyájára vár az a feladat, hogy visszatartsuk őt a számunkra oly végzetes lépésétől, hogy miként ott és akkor elhagyta Názáretet, úgy hagyja el Jézus a mi népünket is! Oh! Mi lenne akkor velünk? Mi lenne népünkkel?

Ezért kérjük Őt: Oh! El ne hagyj soha! S maradj velünk örökre!

Ámen

F. F.